

borzalmasan gyorsan állott be, hogy az utasokat alvás közben érte a halál, anélkül, hogy fölésméltek volna.

Az Empress csütörtökön indult Quebeckbe. Estefelé sűrű köd vette körül. Kendal kapitány egész idő alatt helyén állott. Rímouski közelében olyan sűrű ködbe jutott, hogy a kapitány egészen megállította a hajóját. Csakhamar meghallották a Strostad és a sipjeleit, amelyekre az Empress azonnal válaszolt. Alig hangzott el azonban a sipjel a személygőzösről, amikor már felbukkant a ködben a Storstad és ugyanabban a pillanatban a norvég gőzös hatalmas teste behatolt a személyhajó oldalába, amelyet felszakított, majdnem egészen a hajócsavarig. A norvég gőzös aztán lassan visszafelé húzódott. Óriási víztömegek hatoltak be a nagy léken a ha-

jó belsejébe, úgy, hogy a gőzös mindjárt oldalra fordult és ezzel sorsa meg volt pecsételve.

Kendal kapitány azt mondja, hogy a norvég gőzös annyira meg volt rakodva, hogy a hajótest alig látszott ki a vízből és csak akkor lehetett meglátni, amikor már nem lehetett menekülni előle.

Eddig négyszáz holttestet fogtak ki . . .

## Allandó kiállítási csarnok Szegeden.

(Saját tudósítónktól.) Alig van az országnak még egy városa, amelyiknek oly szerencsés volna a fekvése, amelyik olyanira predesztinálva volna arra, hogy igazán az ország második városa, nemzeti fővárosa legyen, mint Szeged. Ot irányban futnak be és ki a vasút fővonalai, naponta körünkben látjuk a Szeged és Makó, Hódmezővásárhely, Szabadka, Fegyverhaza, Temesvár között lakó közönséget. Igazi gócpont! És mégis mit tapasztalunk? Jönnek néha idegenek is. El vannak ragadtatva a Széchenyi-tértől, tetszik nekik a Tisza partja, nyáron még Ujszegedre is átmerészkedünk a vendégeinkkel, de már a korszótól nyugatfelé csak nagy szégyenkezve vezetjük őket.

A nagyvárosok egész Európában (és talán az egész világon) nyugat felé fejlődnek és szépülnek és Szeged még ebben is eltér attól, amit általánosan tapasztalunk. Mikor az idegenek — és ezt leginkább kongresszusaink alkalmával tapasztaltuk, — megismerik Szegedet és annak különösen fényoldalát, úgy szólván kivétel nélkül, ahhoz a konkluzióhoz jutnak, hogy minden nagyon szép és kellemes volt, de szerettek volna olyan szakkiállítást is látni, aminőt a külföld szokott ilyenkor rendezni.

Igaz is. Nagy hiánya Szegednek az állandó kiállítási csarnok. Nincs reá mód, hogy olyasvalamit rendezhessünk, ami az ország második városának minőségéhez illő volna és azért történhetik meg az, hogy százával érkeznek, például a Közgazdasági Kongresszussal, Szegedre a németek, angolok, franciák és más idegenek és nem látnak semmi olyant, ami a figyelmüket különösen lekötne, ami maradandó emléket hagyna hátra náluk.

Meg kell tehát csinálnunk az állandó kiállítási csarnokot! Most ugyanis kevés az építkezés, ilyenkor kell kihasználni az alkalmat, először azért, hogy a munkanélküliségen segítsünk, másodsor meg, mert ki lehetne használni a konjunkturát.

Azoknak pedig, akiknek aggályai lehetnének a csarnok felépítése miatt, mondjuk finánciális szempontból említem meg például, hogy az 1889-iki párisi világkiállítás alkalmával pedig a Champs de Mars-on az óriási terjedelmű és több millió frank árán a Galerie des Machines. Számos más csarnok építéséről megemlékezhetnék, amelyeket egy kiállítás céljaira építettek csak, de aztán okosan állandósították, úgy, hogy szép jövődelmet hoztak. Mikor a görkorsolyázás divatba jött, a párisi Galerie des Machines-t korszolya-pálya céljaira kibérelte egy angol csoport horribilis összegért és mégis nagy haszonnal dolgozott.

Nekünk természetesen mindenben be kell tartani az irányt és kímélten kell cselekednünk. Ennek szem előtt tartásával kivihető a terv minden különös anyagi megterhelés nélkül is. Sok mindenféle jövedelmi forrásra alkalmas egy ilyen állandó kiállítási csarnok, azonban az imént említett párisi „Skating Rink” legelőször azt juttatja eszembe, hogy a szegedi uri szülők meggondolatlanul könnyelműek. A gyermekeiket az utcán hagyják, ugyszólván felügyelet nélkül, fokozott veszélynek kitéve. Véletlen szerencse, hogy még nem történt különösebb baj. Ha a szülők meggondolnák, hogy mi minden történhetik az utcán, akkor talán nem is ter-

jedne olyan nagyon a kerekas korszolya sport Szegeden.

De a korszolyázás mindinkább terjed és a magam szempontjából kiindulva, azt kell feltételeznem, hogy a szülők nagyon hálásak volnának azért, ha Szegeden is volna egy „Skating Rink”, mert ott mégis volna némi felügyelet és a baleseti eshetőségek és súlyosság tekintetében a legminimálisabbra csökkenének. A „Skating” egyébként nagyon alkalmas arra, hogy enyhe tél esetére, a többi korszolyázókat is kárpótolja. Szóval, ilyen nagy és alkalmas helyiség létesítése még jobban terjesztené ezt a sportot és ami fő a „Skating” s az állandó kiállítási csarnok érdekei összeegyeztethetők.

Ilyen rövid cikknek nem lehet feladata, hogy a részleteket precízen kifejtse, úgy, hogy most már csak az lehet feladatunk, hogy rövidesen kimutassam annak lehetőségét, hogy a csarnok létesítése nem jár a város különösebb anyagi megterheléseivel és ha ez így van, aminthogy tényleg így is van, akkor kiszámíthatatlan az a nagy erkölcsi és anyagi haszon, amit az ilyen intézmény létesítése közvetlenül vagy közvetve hajt a város kereskedőinek, tehát a város közönségének.

A „Skating”-ot talán nem is számítva sok minden félével lehetne az állandó kiállítási csarnokot kombinálni. A sok mindenféle közül legelő kell megemlíteni, hogy kora tavasztól késő őszig tulajdonképeni rendeltetésének kellene a csarnokot meghagyni. Hiszen Szeged nagyon reászorult arra, hogy megismerjék. Az ország kereskedői, iparosai és gyárosai teljesen tisztában vannak azzal, hogy eltekintve a város lakosságának számától, földrajzi fekvésénél és vasúti összeköttetéseinek fogva nincs alkalmasabb hely, mint Szeged, az időközi kiállítások rendezésére. Minden hónapban lehetne más-más, esetleg vásárral összekötött, kiállítást rendezni. Ugy hiszem, hogy a mezőgazdasági, baromfi, gyümölcs, gép, művészi és sok egyéb kiállítások sokkal impozánsabbak, tehát látogatottabbak lennének, mint az eddigiek. A kiállítás hozzájárulásából és az esetleges belépődíjakból könnyen volna fedezhető a költség, (azért mondom esetleges belépődíjak, mert helyeselném, ha a kiállítás megtekintése díjtalan volna.)

Az állandó kiállítás kérdését meg lehetne oldani a Népház kérdésével együtt. Munkásainknak lehetne módot nyújtani arra, hogy ne tartsák értekezleteiket valamely korcsmában, hogy ne szórakozzanak az egészségük rovására, füstös teremben, ártalmas, mérges italok fogyasztása mellett.

A kiállítási csarnok egy bizonyos részét állandóan a nép művelődése, szórakoztatása céljaira, néha pedig, ha máskép nem lenne elfoglalva, az egész csarnokot a munkásságnak esetleg meetingek megtartására is át lehetne engedni. Az állandó csarnok ismeretterjesztő előadásokra is főleg, akkor, a mikor a nagy tömegeknek szól — kiválóan alkalmas volna. De nagyon alkalmas volna még egy népmozi céljaira is.

Nem hinném, hogy ellenkezőkre akadnának akkor, amikor — a csarnokot téli idényben, sétahangversenyekre vagy jótékonycélu ünnepek rendezésére ajánlanám.

A politikai gyűlekezeteit is ezen a helyen lehetne megtartani, nagy öröme azoknak, kik nem szívesen teszik ki magukat az időjárás szeszélyeinek.

Főlegesen talán behatóbban megmagyarázni, hogy minden igénybevétele a csarnoknak költséggel jár. Tekintettel arra, hogy az igénybevételre számtalan alkalom nyílnék, tehát a költségek ilyen arányban oszlanának meg. És ezekből a bevételekből lehetne fődni azt az amortizációs kölcsönt, amelyet a csarnok építésére kellene felvenni.

A városnak van elég üres telke, tehát a csarnok elhelyezése alig okozna gondot, de talán nagyobb gondot okozna az adminisztrációja. Erre is van megoldás: bérbe adni! Meg vagyok győződve róla, hogy akadna rá vállalkozó és a bérbeadásnál lehetne esetleg bizonyos haszonrészesedést elérni.

# URÁNIA

MAGY. TUD. SZINHÁZ.

TELEFON 8-72.

## Dorrit Weixler

szívesen látja

## az Urániában

# A szereelmi

# barométer

című 4 felvonásos vígjátékban

:: való fellépése alkalmából ::

## pünkösdi vasárnapján

Előadások 6 és 9 órakor.

Vasárnap 3 órától kezdve.